

Neckyáda na řece Jihlavě budila pozornost, start vyvolal bouři smíchu

Na řeku Jihlavu se vydalo pět osádek roztočivých plavidel, všechna došla do cíle.

■ Antonín Zvěřina

Pětatřicet let! Přesně tolik roků uplynulo od poslední neckyády na řece Jihlavě. Letos se našla parta nadšenců okolo hlavního organizátora Radka Kurky, aby tuto tradici obnovila. Původně se přihlásilo devět lodí, ráno 22. června to pořadatelé zúžili na sedm a nakonec se na vody vydalo se svými unikáty pět kočábek.

Start organizátoři naplánovali u poušovského splavu, sjezd tohoto zařízení, které odvádí vodu do náhonu, se nekonal, přece jen by to bylo trošičku, vlastně docela dost pro lodě i posádky nebezpečné.

Procházíme po břehu a upoutává nás první plavidlo, jakási bouda, která má zdolat řeku. Ta se naštěstí po bouři předchozího dne večer příliš nerozvodnila, hladina stoupla tak o deset centimetrů, což sehraje svou roli, ale o tom až později.

Jan Zdarsa prozrazuje, že se jedná o plovoucí karavan. „My se karavanama živíme, tak nás napadlo, proč něčím takovým nesjet kus řeky,“ usmívá se. S přípravou kolektiv začal v pondělí a vždy po večerech se tomu věnoval, aby vše v sobotu ráno klapalo.

Pod karavanem nadšenci umístil šest stopadesátilitrových barelů, které náklad budou na hladině nadnášet. „To by mělo udržet malý auto, takže věříme, že se nepotopíme,“ neztrácí Zdarsa dobrou náladu.

Vše spočítali

I když připouští, že odzkoušené to parta nemá, jen si to spočítala. Šikovní plavci! Loď provede úskalími tříčlenná posádka, z nich jeden je Zdarsův bratr a druhý kamarád. „Náš cíl? Zpestřit si pracovní život,“ říká Zdarsa. A na plavidle nechybí basa piv, na neckyádě určitě kontrola alkoholu v krvi nehrozí. Rozhodně se nikdo na cestu nevydává podnapilý.

Bohuslav Matoušek představuje další plavidlo neckyády. „Prvně jsme vymýšleli, co připravíme, takže to má být vzducholod,“ představuje nám plavidlo ověčené balónky. A jméno nese po známém vzduchoplavci Mráček von Zepelin, ten vymysleli děti.

Příprava nadšencům trvala čtyři dny, i oni k tomu využívali volné chvíle. „Žádné plány jsme neměli, co přišlo pod ruku, to jsme na to přitloukli,“ směje se. Žádná zkušební plavba se nekonala, posádka bude čtyřčlenná a bude to pro ni opravdový křest ohněm, vlastně vodou.

Adéla Horáková a Simona Hejkalová čekají ještě na dvě kamarádky, společně chtějí řeku Jihlavu zdolat na plavidle, které připomíná divan.

„Jsme pijátky, a naše heslo zní, pilo nás pět, i když jsme jen čtyři. Strach trošičku máme, zvláště když vidíme

PŘEHLÍDKA nebojácných námořníků na poušovském splavu, loď kočárek, která se jediná během jízdy převrátila, přesto došla do cíle.

Foto: Antonín Zvěřina

ostatní vyšperkovaná plavidla, asi jsme na to měly málo času,“ usmívají se slečny či paní, rozdíl člověk hledá jen stěží.

Na plavidle samozřejmě nechybí pijátská vlajka a na otázku, zda bude osádka přepadávat jiná plavidla a pocestné, dívky se smíchem odpovídají, že možné je všechno. Shodují, že pro všechny to bude premiéra, na kterou se moc těší. Rozhodně by jim nevadila ani koupel.

Vzpomínka na léto

Vlastimil Fejta se nejprve hotoví k odpovědím, ale hned vzápětí se k roli tiskového mluvčího hlásí Petr Urban. Ten se k nám doslova řítí, aby si nenechal takovou možnost ujít.

„Byli jsme na festivalu Záměstí a u jedné paní, která neckyádu spolupřipravuje. Dozvěděli jsme se, že to tady byla tradice, a tak jsme si řekli, že to zkusíme,“ říká Urban. Příprava trvala prý dlouho, na tom se dvoučlenná posádka shoduje.

Lidé darovali

Všechny věci na plavidle darovali či zapůjčili lidé z Poušova, první osadníci lokality, proto se plavidlo jmenuje Riviéra Poušov. „A všichni na tom máme stejnou zásluhu,“ zdůrazňuje Urban. Doplnuje, že posádku tvoří kapitán Fejta a Morgan Urban.

Netají, že plavidlo, byť bez vybavení, už řeku brázdilo a žádný strach posádka nemá. Pevně věří, že dopluje až do cíle u Podklásterského mostu. A případné vykoupaní? „To musí být, to k tomu patří,“ směje se dvoučlenná posádka.

Na posledním plavidle se ještě těsně před startem pilně pracuje a po nazdobení se bude jmenovat

Matky na tahu. „Bude to kočárek, povežeme dvě děti, máme dudlíky, mateřské mléko,“ pilně pracuje Eva Kolajová.

A už je tady ten slavnostní okamžik. Vozidla putují na vodu. Nosiči musí překonat kameny na břehu, ale všichni to zvládají. Následuje slavnostní defilé posádek na splavu, sborový pokřik a pak už se několik desítek diváků, možná i stovek, těší na plavbu.

Na lodi Riviéra Poušov hoří oheň a posádka si v kotlíku připravuje jídlo, asi čeká mnohem delší plavbu, než plánují pořadatelé. Všechny lodě bezpečně projedou pod lávkou a míří na klidnější vodu.

Ale co to? Jedna z lodí se začíná nebezpečně kymáčet. Nakonec se převrhne a osádka se ocitá ve vodě! Kdo to měl takovou smůlu? Matky v tísní! A takovou si daly s výzdobou plavidla připomínajícího dětský kočárek práci.

Naštěstí se nikomu nic nestane, pro všechny případy jsou k dispozici příslušníci vodní záchranné služby. Ženy za pomoci vrací svůj výtvor do původní polohy, nutno říct, že děti byly poněkud odrostlejší a měly na sobě plavací vesty, dvě odvážlivky opět usedají v poněkud pošramocené plavidle, teď už bez dětí se vydávají vstříc dalším dobrodružstvím.

Na mezipřistání u plaveckého areálu na plavidla čekají stovky diváků lemující zejména pravý břeh. Musí se obrnit trpělivostí, neckyáda není rychlostní závod a posádky si chtějí plavbu náležitě užít. A tak čekání zpestřují dva chlápci odvážnými skoky z lávky vedoucí k říčním lázním do řeky.

Konečně! Konečně se v zátočině mezi větvemi stromů lemujících řeku cosi barevného mihá. Ukazuje se, že to jsou záchranáři, ale kousek za nimi se objevuje první loď! To neuhádnete, co je to za posádku!

Matky bojují

Matky na tahu, které po nehodě srdnatě bojují s proudem řeky. Zastavují v občerstvovací stanici, kde je čeká náročný kvíz a vodnický pár, kdy se pantáta zlobí, že mu nedaly ženy vědět, že utopily své dvě děti.

Připlouvají další lodě a míří pod lávku vedoucí do plaveckého areálu. A tady se ukazuje, že zvýšená hladina je nepřitelem jedné z posádek. Karavan se zkrátka pod most nevejde.

Z břehu zní dobře míněné rady, upustte kola, vprostřed řeky je nižší hladina, počkejte, až se lávka bude opravovat. Ale posádka se jen tak nedá a po velkém úsilí, byt za cenu drobných ztrát na střeše, se jim daří plavidlo pod lávkou doslova parásovat.

Další plavidla proplovají bez větších problémů a všechna míří do cíle u Podklásterského mostu, kde je čekají další diváci. První neckyáda končí. Stala se důstojným nástupcem své předchůdkyně, kdy se první konala v roce 1984, tedy před 40 lety. Ale dejme na závěr slovo hlavnímu pořadateli Radkovi Kurkovi.

„Za sebe můžu říct, že to vyšlo naprosto super. Takový zájem jsme nečekali ani ve snu. Očekávali jsme pár desítek, max několik set lidí, ale narvané nábreží nás příjemně překvapilo. Ohlasů je hodně a všechny pozitivní. Pro příště začneme připravovat akci o hodně dřív a rozšíříme organizační tým. Ve dvou to byl opravdu záhum. Taky se musíme zaměřit víc na sponzory, trochu jsme podcenili nutné náklady. Termín na příští rok plánujeme přibližně stejný. A doufáme, že to vyjde alespoň tak jako letos, ale raději líp,“ hodnotí za organizátory hlavní Radek Kurka.